

Brief voorgelezen op het symposium “Dit is de Kracht van Mokum” op 12 juli 2021.

Lieve gemeente,

We moeten praten. Het gaat niet goed tussen ons. Zie je dat ook? Ik schrijf je deze brief omdat ik niet weet hoe ik je anders kan bereiken. Als we praten gebruik je vaak zoveel woorden, klinkt het allemaal zo goed en logisch. Maar na afloop bekruipt me dan weer de twijfel. Wat voor gesprek hebben we nou eigenlijk gevoerd?

Ik wil niet klagen. Doe ik soms wel.
Ik wil niet zeuren. Maar dat doe ik ook vaak, ik weet het.

Ik wil gewoon terug naar het gevoel van echt samen. Dat is het eigenlijk.

Terug naar dat gevoel van toen we elkaar voor 't eerst zagen. Erachter kwamen dat jij dingen kan die ik niet kan. En ik dingen kan die jij nooit zult kunnen. Waar is dat gevoel gebleven? Hoe voel jij je daar dan over?

Hallo? Zeg 's wat?!

Oh nee. Je bent er niet. Je bent aan het werk. Doe je allemaal voor ons, zeg je dan. Druk druk druk. Maar soms denk ik dat je een beetje bang voor me bent geworden. Dat het ongemakkelijk voor je is om tegenover me te zitten, dat we elkaar aan kijken. Eerlijk zijn. Elkaar de waarheid vertellen. En samen plannen maken, voor later.

Maar dan echt samen hè? Niet dat jij even naar me luistert, dan ineens weg bent en plots weer terug komt en iets hebt besloten. Vind ik stom. Vooral als je heel blij bent met je eigen plannetje. Dan vind ik het sowieso een stom plan. Kinderachtig van mij hè?

Ik bedoel niet dat ik alles zelf wil doen, zoals je pas leek te denken. Ik vroeg je of je bij het weghalen van het vuilnis erop wil letten dat je niet de hele keukenvloer vies maakt. Toen je zei: “Oh, doe ik het niet goed? Daag je me uit? Nou, doe het dan lekker zélf?”

En we hoeven ook niet alles samen te doen. Alsjeblieft zeg. Sommige dingen doen we gewoon. Ik mijn ding, jij jouw ding. Zoals dat muurtje fixen, van onze kade, achter. Top gedaan. Moest gewoon gebeuren. Maar waarom laat je mij dan ook niet gewoon mijn ding doen? Waarom is het zo moeilijk om mij te vertrouwen? Waarom vind je het zo lastig om sommige dingen los te laten? Waarom kreeg ik pas na jaren wachten een eigen pinpas, om die na een jaartje al weer te moeten inleveren bij je?

Soms wil ik dat je alleen maar even met me meedenkt. Dat bankje bijvoorbeeld, in de tuin. Ik geloof dat jij die niet meer gaat verven, hè? Oké, doe ik het wel. Maar dat je er dan een jaar over doet om mij te vertellen welke RAL-kleur ik moet hebben. Een jaar! Ik bedoel, hoe moeilijk kan het zijn?

Ja, hoe moeilijk is het nu, tussen ons? Heb je door, dat ik steeds vaker uitroep “Ik doe het niet meer!!!” en met m'n armen over elkaar ga zitten? In onze dynamiek word ik steeds meer de zeur, een drammer. Jij bent steeds meer met jezelf bezig, probeert me te ontlopen. Als je met me praat, lijkt het soms alsof je dat doet uit plichtsgevoel.

Er moet iets veranderen. Maar ik kan jou niet veranderen. Dat kan je alleen zelf. Wees maar eerlijk. Want ik heb liever dat je zegt: dit is wie ik ben, take it or leave it, dan dat je

opnieuw belooft dat je je leven gaat beteren. En het vervolgens niet doet. Dat maakt me woest.

Bijna zo woest, als die keer dat je me écht liet zitten. Toen we een stukje zouden gaan fietsen samen. Stond ik daar te wachten op het Osdorpplein. Kwam je gewoon niet. "Sorry schat, het is even heel druk op het werk..." Waar liggen jouw prioriteiten eigenlijk?

Ik was er al bang voor, voor mijn eigen klaagzang. Het is ook niet helemaal eerlijk. Want ik zie echt wel dat je je best doet. Ik weet waar je vandaan komt. Dat het veel erger kan allemaal. En ik weet dat je af en toe echt hard werkt.

Weet je wat het is? Weet je wat ik je nou echt zou willen vragen? Dat is of jij er in gelooft, net als ik, dat de mooiste toekomst voor ons huis, onze tuin en onze kinderen, dat we die alleen samen kunnen maken. Dat we alles wat jij kan, wat jij weet, op tafel leggen, naast alles wat ik kan en weet. Dat we echt samen optrekken. Misschien soms een potje vechten of een rode lijn trekken. Maar ook altijd dicht bij elkaar blijven. Als twee gelijkwaardige partners.

Wil je dat? Zeggen alle verschillende stemmen in jouw hoofd echt JA? Ik vraag je om een eerlijk antwoord.

Oh, nog één dingetje. Soms zie ik je enthousiasme van vroeger weer helemaal terug, al je charmes. Bijvoorbeeld als je praat met die nieuwe buur verderop. Geen gedoe, geen gezeur, allemaal leuk. Maar vergeet mij niet. Anders kan het wel eens anders lopen. Ik zag namelijk al wat nieuwe mensen door de buurt lopen. Ze waren van plan zo rond maart 2022 over te komen?

Ik zeg maar...

Ik hoop van je te horen,

Je schat, de stad.